

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **B. O.**, zast. JUDr. Simonou Raškovou, advokátkou, se sídlem Počernická 988/8, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2015, č. j. 4 A 45/2015 - 46,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2015, č. j. 4 A 45/2015 - 46, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 5. 2015, č. j. CPR-8309-2/ČJ-2015-930310-V234, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 5. 2015, č. j. CPR-8309-2/ČJ-2015-930310-V234, je žalovaná **p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Simony Raškové.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 1. 2014, č. j. KRPA-1951-18/ČJ-2014-000022, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvoinstanční orgán“) žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let. Současně žalobci stanovila lhůtu k vycestování z území České republiky v délce deseti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění konstatovala, že podle nashromážděných podkladů žalobce naplnil důvod pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“) v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona. Uvedl, že žalobci bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění, a to rozhodnutím ze dne 15. 8. 2012, č. j. KRPA-103537/ČJ-2012-000022. Žalobce přesto pobýval na území Evropské unie a dále na území České republiky, po uplynutí zákazu pobytu, bez platného víza. Podle prvoinstančního orgánu žalobce „[...] ve stanovené době výjezdním příkazem do 26. 8. 2012 vycestoval, avšak dále pobýval na území Polské republiky bez platného víza a dále bez platného víza opět v létě roku 2013 do České republiky přicestoval. Od 30. 12. 2013 do 2. 1. 2014 cizinec [tj. žalobce] opakovaně porušoval právní předpisy tím, že se nacházel opakovaně bez platného víza, ač ke tomu nebyl oprávněn a to vědomě.“ Prvoinstanční orgán uvedl, že žalobce „[...] od 27. 8. 2012 do 27. 12. 2013, kdy byl zajištěn Policií České republiky, pobýval na území České republiky bez platného víza.“ Neshledal, že by vyhoštění žalobce mohlo představovat z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců a § 119a odst. 2 téhož zákona nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, přičemž přihlédl k vyjádřením žalobce, že na území České republiky nemá žádné blízké osoby, hodlá dobrovolně vycestovat a jeho rodina se nachází na Ukrajině. Prvoinstanční orgán v této souvislosti připomněl, že žalobce pobýval na území České republiky opakovaně neoprávněně, jeho zdravotní stav je dobrý, není ve věku seniora, je schopen se o sebe postarat bez cizí pomoci a na území České republiky nemá pevné rodinné, společenské, ekonomické a kulturní vazby. Dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, prvoinstanční orgán stanovil na dva roky, přičemž přihlédl k opakovanému a vědomě neoprávněnému pobytu žalobce na území České republiky a dále také ke skutečnosti, že se na území České republiky nenachází osoba, kterou by měl žalobce v péči, popřípadě, vůči které by měl vyživovací povinnost. Ve prospěch žalobce prvoinstanční orgán zohlednil, že po celou dobu řízení spolupracoval se správními orgány a dne 2. 1. 2014 se osobně dostavil k „vyřešení svého pobytu na území“. V závěru prvoinstanční orgán konstatoval, že podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2014, ev. č. ZS22610, v posuzované věci neexistují důvody, které by žalobci znemožňovaly vycestovat ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, č. j. CPR-1303-2/ČJ-2014-930310-V234, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí prvoinstančního orgánu. V odůvodnění opět poukázala na § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona a konstatovala, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy, neboť pobýval na území České republiky bez víza. Tato skutečnost byla prvoinstančním orgánem prokazatelně zjištěna a doložena. Žalobce podle žalované potvrdil, že mu již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Žalovaná připomněla, že žalobci byl v minulosti uložen rovněž trestní příkaz za pokračující přečin padělání a pozměnění veřejné listiny, za který byl odsouzen k trestu zákazu pobytu na území hlavního města Prahy na dobu dvou let. Žalovaná odmítla námitku, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života žalobce, respektive, že porušuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva o ochraně lidských práv“). Přitom připomněla, že podle vyjádření žalobce, které uvedl v prvoinstančním řízení, celá jeho rodina žije na Ukrajině. Nynější tvrzení, že na území České republiky žije společně s manželkou a s dětmi, je podle žalované zcela účelové. Manželka žalobce v České republice požádala o udělení víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, to však až 16. 1. 2014. Vízum jí sice bylo uděleno, a to proto, že v době podání její žádosti existovaly překážky k vycestování na Ukrajinu, nicméně tyto překážky podle žalované odpadly dne 25. 2. 2015 a manželka žalobce proto měla požádat o zrušení platnosti víza. Prvoinstanční orgán podle žalované posuzoval všechny aspekty § 174a zákona o pobytu cizinců a § 119a odst. 2 téhož zákona a v rozhodnutí je dostatečně odůvodnil. Žalovaná připustila, že uložením správního vyhoštění je vždy určitým způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, dospěla však k závěru, že v posuzované věci tento zásah nedosahuje intenzity, která by jej činila nepřiměřeným. Naopak dotčení rodinného života žalobce je zcela únosné a v porovnání

pokračování

s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené. Žalovaná se ztotožnila s délkou doby, po kterou žalobci nemůže být umožněn vstup na území členských států Evropské unie stanovenou prvoinstančním orgánem. Na závěr konstatovala, že prvoinstanční orgán v průběhu řízení náležitě zjistil skutkový stav, zhodnotil skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce a své rozhodnutí odůvodnil ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 7. 7. 2014, č. j. 75 A 6/2014 - 52, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014 a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zdůraznil, že žalobce podle svého vyjádření žije v České republice s manželkou a dvěma dětmi, přičemž jeho syn, M. B., od narození trpí vážnými zdravotními potížemi, jež vyžadují žalobcovu přítomnost v rodině, a to na území České republiky. Krajský soud označil uvedené tvrzení žalobce za relevantní námitku a zkoumal, zda jí žalovaná věnovala dostatečnou pozornost. Dovodil, že „[v]e vztahu k manželce žalobce I. S. žalovaný opatřil výpis z evidence, ze kterého je pouze patrné, že této osobě bylo uděleno vízum nad 90 dnů za účelem strpění podle zákona o pobytu cizinců od 20. 2. 2014 do 19. 5. 2014. Ze spisu však nevyplývá, z jakého důvodu bylo vízum za účelem strpění I. S. uděleno, zda to bylo pro aktuálně nepříznivou situaci na Ukrajině nebo pro to, že jí nedovoluje vycestovat zdravotní stav syna žalobce. Z podkladů založených ve správním spise, a to zejména ze sdělení Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 3. 4. 2014, č. j. CPR-5544- 2/ČJ-2014-930310-T259, a sdělení Ministerstva vnitra ze dne 2. 4. 2014, č. j. MV-25863-4/OAM-2014, vyplývá, že zde existovaly překážky k vyhoštění na Ukrajinu z důvodu nestabilní politické situace, které již odpadly, avšak ze spisu není patrné, zda se právě tyto překážky a jejich odpadnutí vztahují právě na I. S., jak zřejmě dovozuje žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí, ačkoliv to není v tomto rozhodnutí ani výslovně uvedeno. Soud v této souvislosti poukazuje na ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, dle kterého ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5 zákona o pobytu. Z uvedeného ustanovení tak vyplývá, že ani v zákoně nejsou konkrétněji překážky k vycestování v tomto případě uvedeny, nelze tak určit proč bylo I. S. vízum uděleno. V době podaného odvolání tak lze na základě spisového materiálu pouze konstatovat, že nejméně manželka žalobce I. S. se již nacházela na území České republiky, byl jí povolen pobyt a bylo možno jí ze strany správních orgánů vyslechnout, což spíše podporuje tvrzení žalobce, než vyvrací. Dále nic nevyvrací tvrzení žalobce, že u I. S. existují překážky k vycestování z důvodu zdravotního stavu jejich syna M., které zabraňují i vyhoštění žalobce. Soud na okraj poznamenává, že ze spisu ani není patrné, zda I. S. je skutečně manželkou žalobce či pouze družkou. Ačkoliv z odvolání žalobce vyplývá, že by měl mít lékařské zprávy o zdravotním stavu syna k dispozici, žalovaný se je ani nepokusil žádným způsobem opatřit.“ Na základě uvedených skutečností krajský soud konstatoval, že závěry žalované ohledně zásahu do soukromého a rodinného života žalobce jsou předčasné a nepodložené dostatečnými důkazy ve správním spise.

Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014, č. j. CPR-1303-11/ČJ-2014-930310-V234, žalovaná zrušila rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 3. 1. 2014 a věc mu vrátila k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění zopakovala důvody, které vedly krajský soud ke zrušení jejího rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, a uzavřela, že prvoinstanční orgán dostatečně nezjistil skutkový stav věci.

Po novém projednání věci prvoinstanční orgán rozhodnutím ze dne 17. 2. 2015, č. j. KRPA-1951-47/ČJ-2014-000022, žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let. Dobu vycestování z území České republiky stanovil do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. K řízení přibral dalšího účastníka, a to manželku žalobce I. S. V odůvodnění znovu konstatoval, že žalobce naplnil důvody pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona. K přiměřenosti

zásahu správního vyhoštění prvoinstanční orgán uvedl, že „[...] podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., posoudil, že důsledek tohoto rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť se na území České republiky sice nachází rodinní příslušníci jako je manželka paní I. S. a dále nezl. M. B., nar. X, st. přísl. Ukrajina a nezl. J. B., nar. X, st. přísl. Ukrajina, se kterými žije na území České republiky ve společné domácnosti, avšak paní S. je státní občankou Ukrajiny, stejně jako obě nezletilé děti. V současné době pobývají na území České republiky na základě povolení k pobytu za účelem strpění z důvodu nepřiznivého zdravotního stavu nezl. M. Z doložené lékařské zprávy však nevyplyvá, že by zdravotní stav nezl. představoval ohrožení jeho života. Syn M. B. trpí od narození vážnými zdravotními potížemi a z tohoto důvodu je nutná přítomnost pana B. Vycestování pana B. na Ukrajinu by bylo, dle jeho tvrzení nepřiměřené opatření, které by poškodilo jeho rodinu a negativně ovlivnilo jeho soukromý a rodinný život. Cizinec však dle správního orgánu nenutí cizince vycestovat zpět do domovského státu, ale může vycestovat a pobývat v místě, kde bude mít povolen pobyt a to jak pan B., tak jeho rodinní příslušníci. Nezl. M. je pod dohledem lékařů cca každé tři měsíce a je mu doporučena rehabilitační léčba. Dle názoru správního orgánu by v případě návratu rodiny byla nezl. M. zdravotní péče zcela jistě zajištěna. Proto uvedeným rozhodnutím nebudou ohroženy ani poškozeny rodinné vztahy a rovněž nebude poškozen jeho soukromý život. Dle správního orgánu rozhodnutím o správním vyhoštění nebudou ohroženy ani poškozeny jeho rodinné vztahy a rovněž nebude poškozen jeho soukromý život, neboť nejsou omezena žádná jeho osobní práva.

Správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., kdy však v průběhu správního řízení nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu citovaného ustanovení. Správní orgán vycházel ze skutečnosti, že cizinci již v minulosti bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a dále cizinec pobýval na území Evropské unie neoprávněně bez platného víza. Opakovaně taktéž pobýval na území neoprávněně bez platného víza od 30. 12. 2013, kdy převzal trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 do dne zajištění 2. 1. 2014. Zdravotní stav cizince je dobrý, cizinec není ve věku seniora, je schopen se o sebe postarat bez cizí pomoci. V České republice cizinec sice má rodinné vazby, a to k manželce paní I. S., což je doloženo oddacím listem 24. 4. 2013 v Mělníku a dále k nezl. M. a nezl. J. B., neboť pobyt výše uvedených nezletilých je vázán k pobytu za účelem strpění paní S., se kterou je taktéž vedeno správní řízení pod č. j. KRPA-21072/ČJ-2014-000022 ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Správní orgán se dále zabýval délkou pobytu na území České republiky, kdy bylo zjištěno, že cizinec na území vstoupil v září roku 2011 bez platného víza potřebného pro vstup a pobyt na území. Proto bylo cizinci dne 15. 8. 2012 vydáno Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č. j. KRPA-103537/ČJ-2012-000022, rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. a to v délce 1 roku a lhůtou k vycestování do 7 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 8. 2012. Správní orgán má za to, že cizinec se od 27. 8. 2012, kdy pozbyl platnosti výjezdní příkaz vydaný dne 15. 8. 2012, nacházel na území Evropské unie bez platného víza do dne 27. 12. 2013. Dále se opakovaně nacházel na území České republiky neoprávněně bez platného víza ode dne 30. 12. 2013, kdy cizinec převzal trestní příkaz do dne zajištění dne 2. 1. 2014. Cizinec si musel být vědom skutečnosti z předešlého správního řízení, že pokud bude nadále porušovat právní předpisy České republiky, bude cizinec postižen zákonem zřízeným způsobem. Zároveň zde neexistuje nepřekonatelná překážka k rodinnému a soukromému životu cizince, neboť nejsou známy žádné skutečnosti, které by cizinci znemožňovaly vycestování do vlasti. Dále správní orgán podotýká, že vyjma neoprávněného pobytu v minulosti, za což bylo cizinci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, cizinec nadále porušoval právní předpisy a to tím, že v minulosti užil pozměněnou veřejnou listinu jako pravou a tím spáchal pokračující přečin padělání a pozměnění veřejné listiny, za což byl odsouzen k trestu zákazu pobytu na území hl. města Prahy na dobu 2 roků a dále opakovaně pobýval na území České republiky bez platného víza a to od 30. 12. 2013 do dne zajištění dne 2. 1. 2014. Při posuzování jednotlivých kritérií pro určení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince přetrvávají aspekty svědčící v neprospěch cizince a z toho důvodu dospěl správní orgán k závěru, že vyhoštění cizince je zcela přiměřené charakteru jeho jednání, kterým porušil zákon o pobytu cizinců na území České republiky.“

pokračování

Dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil prvoinstanční orgán s ohledem na jeho opakovaný vědomě neoprávněný pobyt. Prvoinstanční orgán v rozhodnutí poukázal na závazná stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2014, ev. č. ZS22610, a ze dne 2. 12. 2014, ev. č. ZS24858, podle kterých v posuzované věci neexistují důvody znemožňující vycestování žalobce.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 5. 2015, č. j. CPR-8309-2/ČJ-2015-930310-V234, změnila rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 17. 2. 2015, a to tak, že původní výrok, podle kterého „[p]očátek doby, po kterou nelze I. účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“, nahradila výrokem, podle něž „[p]očátek doby, po kterou nelze I. účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky“. Nově také doplnila výrok, že „[p]odle ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb. se na I. účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“ Ve zbylé části žalovaná napadené rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění uvedla, že výše uvedenou změnu výroku provedla tak, aby rozhodnutí odpovídalo § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a rovněž v zájmu jeho srozumitelnosti. K námitce zopakovala, že žalobce naplnil důvody pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona. Žalovaná zdůraznila, že správní vyhoštění je v posuzované věci přiměřené, neboť žalobce opakovaně nerespektuje právní normy České republiky. Žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění a trestní příkaz. K námitce, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná uvedla, že „[...] správní orgán I. stupně ani odvolací orgán nikterak nezpochybňují zdravotní stav syna I. účastníka řízení. Jak je ve spise doloženo, jeho součástí jsou i lékařské zprávy hodnotící zdravotní stav syna účastníků řízení. Správní orgán během vedeného správního řízení k těmto lékařským zprávám přiblížil a i z nich vycházel. Z těchto lékařských zpráv nikterak nevyplývá, že by I. účastník řízení musel setrvat jen na území České republiky, naopak z nich je patrné, že syn účastníků řízení by měl být pod lékařským dozorem a rehabilitovat, tato skutečnost není ovšem podmíněna pobytem, lékařským dozorem a rehabilitací v České republice, ale určitě kdekoliv kde budou mít všichni účastníci povolen pobyt, třeba i na Ukrajině, neboť jak účastníci řízení, tak jejich děti jsou všichni st. přísl. Ukrajiny. Pro I. účastníka řízení je zcela určitě nepřijemné, že bude muset z České republiky vycestovat, a to i s ohledem na jeho nemocného syna, manželku a dceru, kteří v České republice pobývají za účelem strpení pobytu (zdravotní důvody) syna účastníků řízení. Na druhou stranu jak bylo již výše uvedeno celá rodina I. účastníka řízení může I. účastníka řízení následovat kamkoliv mimo členské státy Evropské unie, kde budou mít všichni pobytový status legální. Určitým způsobem tak bude zasazeno do jejich soukromého a rodinného života, ale nikoliv však nepřiměřeně, neboť účastník řízení svým liknavým přístupem k právnímu řádu České republiky sám způsobil situaci, ve které se teď nachází celá jeho rodina. I. účastník řízení stále namítá, co správní orgán I. stupně v řízení o správním vyhoštění porušil a na druhou stranu zcela záměrně opomíjí důvody, proč mu bylo správní rozhodnutí uloženo. Pokud by I. účastník řízení právní normy České republiky dodržoval, nikdy by se nedostal do situace, kdy bude muset Českou republiku opustit. Pokud II. účastnice řízení v rámci správního řízení uvádí, že I. účastník řízení v Ústí nad Labem a v Pardubicích sebral práci a z této činnosti podporuje celou rodinu a splácí dluhy, tak k tomu je nutné uvést, že I. účastník řízení, který na území České republiky nedisponuje žádným pobytovým statutem, nemůže v žádném případě pracovat v souladu se zákonem. Pokud tomu tak opravdu je, dopouští se I. účastník řízení dalšího vědomého protiprávního jednání.“

K námitce, že synovi žalobce bylo několikrát prodlouženo vízum za účelem strpení, a to právě kvůli jeho zdravotnímu stavu, žalovaná uvedla, že „[j]e pravdou, že II. účastnice řízení paní S. I., nar. X, st. přísl. UKR (manželka I. účastníka řízení doloženo oddacím listem) a její děti pobývají v České republice na základě víza za účelem strpení do 19. 5. 2015, a to z důvodu zdravotního stavu syna M., nar. X, st. přísl. UKR. Na druhou stranu tato skutečnost zcela jistě není důvodem, proč by nemohl I. účastník řízení z území České republiky vycestovat na Ukrajinu, kde podle jeho slov vlastní dům. Podporovat svou rodinu zcela

jistě může i ze zahraničí, nebo jak odůvodněno viz výše, celá jeho rodina může I. účastníka řízení následovat kamkoliv, kde všichni budou mít povolen a nemusí tomu být jen v České republice, potažmo v členských státech Evropské unie, kde budou tvořit reálně fungující rodinu. Z předložených lékařských zpráv nikterak nevyplývá, že by zdravotní stav jejich syna byl zdravotním stavem ohrožujících jeho život a že se nemůže léčit jinde, např. v domovském státě. Pokud by to tak bylo, zcela jistě by toto bylo obsahem těchto zpráv. Nikde tak není uvedeno, že by syn účastníků řízení bez podmínky měl setrvat v České republice. Správní orgán I. stupně v žádném případě tak jeho zdravotní stav nehodnotil sám od sebe, ale vycházel z předložených lékařských zpráv, a to zcela v souladu se zákonem.“

Žalovaná se neztotožnila ani s námitkou nepřiměřeného zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatovala, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, a to tak, že přihlédl k závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce, neboť zohlednil, že opakovaně, vědomě pobýval na území České republiky bez víza, v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění a nadto v České republice spáchal přečin padělání a pozměňování veřejné listiny. V průběhu správního řízení uváděl, že celá jeho rodina žije na Ukrajině. Podle žalované v České republice není dostatečně integrován, přičemž svůj rodinný život nemusí vykonávat výlučně v České republice. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce projevuje značnou neúctu k právnímu řádu. Zdůraznila, že žalobce není oprávněn vykonávat v České republice zaměstnání a nemůže tedy finančně podporovat rodinu, jak tvrdí. Pokud přesto v České republice pracuje, dopouští se další protiprávní činnosti. Vzhledem k těmto skutečnostem lze podle žalované považovat správní vyhoštění žalobce za souladné s § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž v posuzované věci nedošlo k naplnění podmínek podle § 119a odst. 2 téhož zákona. Žalovaná doplnila, že žalobce nemá legální možnost, jak v České republice získat povolení k dlouhodobému pobytu, neboť se v ní dopustil trestného činu. I proto podle žalované správní vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do práv žalobce. Žalovaná na okraj zmínila, že žalobce je oprávněn požádat o vstup na území České republiky na krátkodobý pobyt.

K námitce porušení čl. 8 Úmluvy žalovaná uvedla, že správní vyhoštění je vždy zásahem do práva na soukromý a rodinný život, nicméně toto právo není neomezené a v posuzovaném případě bylo omezeno ve veřejném zájmu při respektu k zásadě proporcionality. Žalovaná se neztotožnila s námitkou, že prvoinstanční orgán porušil § 2, 4, 50 a 68 správního řádu. Žalobce totiž nespécifikoval, v čem konkrétně mělo dojít k porušení uvedených ustanovení. Žalovaná podotkla, že žalobce „[...] stroze popisuje, co všechno správní orgán I. stupně v řízení porušil. Na druhou stranu I. účastník řízení opomněl zmínit tu skutečnost, že v České republice opakovaně porušuje právní předpisy a na území České republiky pobývá bez víza, ač k tomu není oprávněn a dále dne 30. 12. 2013 byl účastníkovi řízení Obvodním soudem pro Prahu 1 vydán Trestní příkaz č. j. 5 T 246/2013, neboť spáchal pokračující přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle ustanovení § 348 odst. 1 Trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu zákazu pobytu na území hl. m. Prahy na dobu dvou let.“ Žalovaná uzavřela, že prvoinstanční orgán postupoval v souladu se správním řádem.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 8. 2015, č. j. 4 A 45/2015 - 46, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované. V odůvodnění nepřisvědčil žalobní námitce, že žalovaná dostatečně nevyhodnotila podklady pro rozhodnutí a nezabývala se dopadem správního vyhoštění na rodinný život žalobce, na jeho soukromí, soukromí jeho rodiny a zejména onemocnění nezletilého syna M. Zdravotní stav M. B. je podle soudu zachycen v lékařských zprávách, respektive ve spisové dokumentaci, od jeho narození až do rozhodnutí o správním vyhoštění. Z lékařských zpráv přitom nevyplývá, že by pobyt žalobce na území České republiky podmiňoval poskytování odpovídající zdravotní péče jeho synovi, popřípadě, že by mu takovou péčí nebylo možné poskytnout na Ukrajině. Soud konstatoval, že prvoinstanční orgán ani žalovaná neporušily čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv. Rozhodnutím správních orgánů sice došlo k zásahu do

pokračování

soukromého a rodinného života žalobce, nad tímto zásahem ovšem převážil veřejný zájem na správním vyhoštění. Uvedenému závěru podle soudu nasvědčuje skutečnost, že žalobce má v úmyslu získávat v České republice prostředky na obživu své rodiny protiprávním výkonem zaměstnání a že se v minulosti dopustil protiprávního jednání, ke kterému správní orgány přihlíděly podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožnil s názorem žalované, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro postup podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce může realizovat svůj rodinný život i na Ukrajině a není vázán pobytem na území České republiky nebo Evropské unie.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. V ní namítl, že řízení před správními orgány bylo zatíženo nedostatkem podmínek, neboť prvoinstanční orgán vyhostil žalobce již rozhodnutím ze dne 3. 1. 2014, č. j. KRPA-1951-18/ČJ-2014-000022. Odvolání proti tomuto rozhodnutí sice žalovaná zamítla, rozsudkem ze dne 7. 7. 2014, č. j. 75 A 6/2014 - 52, však Krajský soud v Ústí nad Labem tehdejší rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud žalované mimo jiné vytknul, že se dostatečně nezabývala zdravotním stavem žalobcova syna. Vzhledem k uvedeným skutečnostem stěžovatel dovodil, že zahájením nového řízení o správním vyhoštění, namísto provedení dalšího řízení po vrácení věci Krajským soudem v Ústí nad Labem, žalovaný porušil § 48 odst. 1 správního řádu, respektive postupoval navzdory překážce litispendence. Takový postup podle stěžovatele popírá podstatu soudního přezkumu správních rozhodnutí a neumožňuje naplnit povinnost vázanosti správního orgánu právním názorem soudu.

Stěžovatel připomenul, že společně s manželkou pečuje o dceru, J. B., narozenou X, a syna, M. B., narozeného X, který od narození trpí vážnými, život ohrožujícími, zdravotními potížemi. Stěžovatel uvedl, že zdravotní stav syna rodině neumožňuje odcestovat na Ukrajinu. Konstatoval, že aktivně pomáhá manželce při fyzicky i časově náročné péči o nemocného syna, zdravou dceru i v běžném chodu domácnosti, a proto je nepředstavitelné, aby byl od zbytku rodiny oddělen. Pokud by na území České republiky získal povolení k pobytu, mohl by si zde obstarat práci a rodinu finančně podporovat. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že správní vyhoštění musí být, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, přiměřené vůči porušení předpisu, kterého se dopustil. Soud tuto otázku podle stěžovatele dostatečně nevyřadil, ačkoliv ze správního spisu vyplynulo, že má k setrvání na území České republiky vážné rodinné důvody. Soud nehodnotil tvrzení stěžovatele, že společně s manželkou pečuje nejen o syna, ale i o dceru, že syn je lékařsky sledován na neurologickém oddělení, vyžaduje pravidelné kontroly a není pro něj vhodné cestování do zahraničí. Vzhledem k těmto skutečnostem soud podle stěžovatele zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Stěžovatel navzdory opačnému tvrzení soudu konstatoval, že podle lékařských záznamů je vyloučeno, aby jeho syn odcestoval z území České republiky. Zdůraznil, že syn M. již byl v ohrožení života pro opakovaný výskyt febrilních křečí, přesto správní orgány dospěly k závěru, že jeho život není v ohrožení a soud tento závěr označil za objektivní. Soud se měl podle stěžovatele zabývat otázkou, zda rozhodnutím o správním vyhoštění dojde k narušení života celé rodiny, nikoliv otázkou, zda ze zdravotních záznamů vyplývá, že stěžovatel musí setrvat na území České republiky. Skutková zjištění správních orgánů jsou proto v rozporu se spisovou dokumentací a soud pochybil, když žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl.

Stěžovatel odmítl tvrzení soudu, že správní orgány podrobně posoudily otázku přiměřenosti správního vyhoštění do soukromého a rodinného života jeho a jeho rodiny. K aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců soud uvážil, že stěžovatel může realizovat svůj rodinný život i ve své vlasti a že mu žádné překážky nebrání ve vycestování. Stěžovatel však poukázal na aplikaci principu proporcionality podle § 174a zákona o pobytu cizinců a uvedl,

že v důsledku správního vyhoštění bude nucen žít dva roky odděleně od své rodiny a vzhledem k průměrným příjmům na Ukrajině ji ani nebude moci podporovat. Stěžovatel poukázal na čl. 1 a 32 Listiny základních práv a svobod, na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, publikované pod č. 104/1991 Sb., a uvedl, že v posuzovaném případě došlo k porušení všech uvedených ustanovení. Na základě uvedených skutečností navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti v plné míře odkázala na své rozhodnutí ze dne 14. 5. 2015, č. j. CPR-8309/ČJ-2015-930310-V234, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2015, č. j. 4 A 45/2015 - 46.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že Městský soud v Praze byl povinen zrušit žalobou napadené rozhodnutí, protože zahájení řízení před správními orgány bránila překážka litispendence. Ze spisové dokumentace jasně vyplývá, že na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2014, č. j. 75 A 6/2014 - 52, žalovaná novým rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014 zrušila původní prvoinstanční rozhodnutí ze dne 3. 1. 2014. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 17. 2. 2015 a žalované ze dne 14. 5. 2015 jsou tedy výsledkem stále stejného řízení, které bylo zahájeno již dne 3. 1. 2014. Vydání naposledy uvedených rozhodnutí proto nemohla bránit překážka litispendence a Městský soud v Praze svůj rozsudek nezatížil nepřezkoumatelností tím, že by k této vadě nepřihlédl z úřední povinnosti.

K námitce, že kasační stížností napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť Městský soud v Praze nehodnotil přiměřenost správního vyhoštění vůči závažnosti protiprávního jednání stěžovatele, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel tuto konkrétní otázku poprvé nastínil v kasační stížnosti. Městský soud v Praze nemohl zatížit napadený rozsudek nepřezkoumatelností jen proto, že neposoudil námitku, kterou stěžovatel v žalobě nevznesl a ke které nemusel přihlížet z vlastní úřední povinnosti. Městský soud v Praze se však přesto k nastíněné otázce vyjádřil, když v první větě prvního odstavce na páté straně odůvodnění napadeného rozsudku odkázal na rozhodnutí správních orgánů, které podle jeho názoru zohlednily závažnost a druh protiprávního jednání stěžovatele. Otázkou, jestli soud, respektive správní orgány posoudily proporcionalitu mezi správním vyhoštěním a závažností protiprávního jednání stěžovatele v souladu se zákonem, se zdejší soud nezabýval, neboť stěžovatel takovou kasační námitku nevznesl.

Nejvyšší správní soud se k námitce zabýval otázkou, zda správní vyhoštění mohlo být nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného života stěžovatele. K zodpovězení této otázky je třeba nejprve objasnit, co by správní vyhoštění znamenalo pro rodinu stěžovatele, respektive, zda by nevyhnutelně vedlo k rozdělení rodiny. K takové situaci by mohlo dojít, kdyby stěžovatelova manželka nebo děti nemohly z objektivních příčin vycestovat z území České republiky, respektive Evropské unie. Stěžovatel v průběhu řízení namítl, že tato situace nastala v případě jeho vážně nemocného syna M. Správní orgány a Městský soud v Praze se tedy musely zabývat tím, zda stěžovatelův syn je z lékařského hlediska schopen opustit území členských států Evropské unie, popřípadě, zda v zemi původu stěžovatelovy rodiny existuje dostatečná zdravotní

pokračování

péče odpovídající zdravotnímu stavu M. B. Tyto otázky jsou pro řízení zcela zásadní, neboť v případě, že by odpověď na kteroukoliv z nich byla negativní, bylo by třeba zhodnotit, zda je správní vyhoštění stěžovatele proporcionální vůči rozdělení jeho rodiny. Takový zásah do rodinného života je přitom výrazně závažnější než ten, který posuzovaly správní orgány a Městský soud v Praze, tedy, že stěžovatel sice byl vyhoštěn, nicméně jeho rodina jej může následovat do jiné země. Správní rozhodnutí, jehož důsledkem je rozdělení rodiny, musí být vyváženo výrazně vyšším veřejným zájmem.

Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Podle čl. 8 Úmluvy „[k]aždý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

Nejvyšší správní soud zjistil, že správní orgány v průběhu řízení nashromáždily množství lékařských zpráv, ve kterých ovšem není výslovně uvedeno, zda M. B. je či není schopen odjezdu z území České republiky, respektive členských států Evropské unie, popřípadě, zda mu v zemi jeho původu může být poskytnuta odpovídající lékařská péče. Nejvyšší správní soud se však nemohl ztotožnit s tvrzením správních orgánů, že absence uvedených informací v lékařských zprávách dokládá, že rodině stěžovatele nic nebrání odcestovat z území Evropské unie. Lékařské zprávy založené ve spisové dokumentaci zcela jistě nebyly vytvořeny primárně proto, aby se staly podkladem v řízení o správním vyhoštění. Z povahy věci tedy nemohou a priori obsahovat všechny skutečnosti relevantní pro účely tohoto řízení, jako je výslovné vyjádření lékaře k možnosti transportu pacienta na dlouhé vzdálenosti či jeho léčby v cizí zemi. Prvoinstanční orgán, žalovaná ani Ministerstvo vnitra, které ve věci vypracovalo závazné stanovisko ze dne 2. 12. 2014, ev. č. ZS24858, podle § 120a zákona o pobytu cizinců, nemají odpovídající lékařské vzdělání, aby si z lékařských zpráv mohly tyto poznatky učinit samy. I bez odborného vzdělání v oblasti medicíny však správní orgány, respektive soud, měly přihlídnout k tomu, že například podle lékařské zprávy ze dne 14. 6. 2013 nebo ze dne 9. 1. 2014 založené ve spisové dokumentaci, je M. B. postižen závažným perinatálním postižením mozku. Podle zprávy ze dne 6. 5. 2013 byl hospitalizován na jednotce intenzivní péče neonatologie, přičemž při přijetí nevykazoval dýchací pohyby a lékaři provedli krátkou resuscitaci. Podle zprávy o hospitalizaci ze dne 16. 2. 2014 až 22. 2. 2014 rodiče přivedli M. do nemocnice poté, co přestal dýchat, byl

modrozelené barvy a rodiče u něj provedli srdeční masáž a dýchání z úst do úst. Ve spise jsou založeny zprávy dokládající rovněž další hospitalizace. Ve zprávě ze dne 27. 12. 2014 lékař doporučil, aby syn stěžovatele dodržoval klidový režim bez kolektivu. Tyto skutečnosti jednoznačně osvědčují nezbytnost dalšího dokazování ohledně zdravotního stavu stěžovatelova syna, neboť podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu „[v] řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“ Nejvyšší správní soud podotýká, že důvodnost stěžovatelovy námitky osvědčuje rovněž lékařská zpráva ze dne 20. 5. 2015, v níž se M. B. výslovně nedoporučuje cestovat do zahraničí. Správní orgány sice uvedenou lékařskou zprávu v době svého rozhodování neměly, Městský soud v Praze však ano, a mohl k ní tedy přihlídnout při hodnocení skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů. Závěru, že v nyní posuzované věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, rovněž nasvědčuje, že M. B. podle správních orgánů získal na území České republiky vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle čl. 33 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu jeho zdravotního stavu. Správní orgány ani soud ovšem důvěryhodně nevysvětlily, jak je možné, že toto vízum získal, jestliže mu jeho zdravotní stav nebrání ve vycestování. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že i při rozhodování v cizineckých věcech jsou správní orgány povinny dodržovat čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a tedy zohlednit zájem nezletilého dítěte.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je zřejmé, že Městský soud v Praze pochybil, když nezrušil žalobou napadené rozhodnutí, které žalovaná postavila na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Nejvyšší správní se proto nezabýval dalšími námitkami stěžovatele, které se týkaly otázky právního posouzení věci Městským soudem v Praze.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2015, č. j. 4 A 45/2015 - 46, zrušil. Jelikož už v žalobním řízení zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované o odvolání, Městský soud v Praze by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí žalované zrušit. Shora uvedený závěr Nejvyššího správního soudu vede k nutnosti vydání nového rozhodnutí o odvolání. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro vady řízení také rozhodnutí žalované o odvolání a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. „[r]ozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, zastavení řízení, o postoupení věci nebo způsobem podle odstavce 2, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.“

O náhradě nákladů řízení před Městským soudem v Praze a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatel má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s.). Náklady řízení netvoří soudní poplatky, neboť stěžovatel od něj byl v průběhu řízení před Městským soudem v Praze i Nejvyšším správním soudem osvobozen podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 11 odst. 3 písm. f) téhož zákona.

Odměna za zastupování byla určena v souladu s požadavky stěžovatele podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony učiněné zástupkyní stěžovatele v řízení o kasační stížnosti (převzetí

pokračování

věci a podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu). Za každý z těchto úkonů právní služby náleží odměna ve výši 3.100 Kč, celkem tedy 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených dvou úkonů, celkem 600 Kč. Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele tedy činí 6.800 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšné žalované povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 6.800 Kč k rukám jeho zástupkyně. Ke splnění této povinnosti stanovil soud přiměřenou lhůtu patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu